

Spindulys

ATKURTAS LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS
NUO 2018 M. SAUSIO MĖN.
2026 M. VASARIO MĖN. NR. 2 (024)

ŠIAME NUMERYJE:

- „Metų titulo“ apdovanojimai
- Titas Šepetis. „Mano baisiausia distopija“
- Rytis Gurklys – automobilių sporto pažiba
- Naujos erdvės gimnazijoje

I PUSMEČIO REZULTATAI: TURIME LYDERIŲ, TAČIAU LAUKIA BENDRAS DARBAS

Pasibaigus 2025–2026 mokslo metų pirmajam pusmečiui, galima apžvelgti gimnazistų mokymosi rezultatus ir lankomumą. Nors bendras pasiekimų vaizdas kelia tam tikrų iššūkių, galime pasidžiaugti I–IV klasių mokiniais, kurie savo pastangomis išsiskyrė ir tapo puikiu pavyzdžiu kitiems.

Šiomet geriausiai besimokančiųjų gretose – Arijus Lužeckas (IB), Benas Laurinaitis (IC), Emilis Gaidamavičius (IC), Jorūnė Šmulaitė (IIB), Miglė Šleževičiūtė (IID), Jonė Štreimikytė (IID), Matas Keturaskas (IIIB), Emilija Šadaraitė (IIIC), Kamilė Kazinevičiūtė (IVA), Kajus Kalvelis (IVB) ir Ūla

Sabataitytė (IVD). Jų atsakingas požiūris į mokslą ir nuoseklus darbas rodo, kad motyvacija ir pastangos atneša apčiuopiamų rezultatų.

Vis dėlto, lyginant su praėjusiais metais, matyti, kad gerai ir labai gerai besimokančių mokinių šiemet yra mažiau. Sumažėjo aukštesnių pasiekimų lygio mokinių dalis, o daliai mokinių reikalingas papildomas palaikymas. Tai signalas visai mokyklos bendruomenei dar labiau stiprinti pagalbą mokiniams, skatinti jų motyvaciją ir atsakomybę už mokymąsi.

Pastebimi ir teigiami pokyčiai lankomumo srityje – mažėja nepateisintų pamokų skaičius, tačiau bendras praleistų pamokų kiekis vis dar išlieka problema.

Reguliarus pamokų lankymas išlieka viena svarbiausių sėkmingo mokymosi sąlygų.

Antrąjį pusmetį gimnazijoje bus siekiama sutelkti mokytojų ir mokinių pastangas, kad kiekvienas mokinys turėtų daugiau galimybių tobulėti, o pasiekimų kreivė vėl imtų kilti aukštin.

*Parengė Jaunųjų žurnalistų būrelio narės
Goda Kolyčiūtė ir Katrina Miliūnaitė*

„METŲ TITULO“ APDOVANOJIMAI

Jau ne pirmi metai, kai Jurbarko Antano Giedraičio-Giedriaus gimnazijoje vyksta „Metų titulo“ apdovanojimai gimnazijos mokiniams ir mokytojams. 2025 metų apdovanojimus gauti pretendavo nemaža dalis gimnazistų iš I-II ir III-IV klasių bei mokytojų.

2025 metų kategorijos ir jų laimėtojai: „Metų kibirkštis“ – Mykolas Danisevičius (IIB) ir Giedrius Karčiauskas (IIID); „Metų balandėliai“ – Mingailė Sabaliauskaitė (IIIA) su Mykolu Danisevičiumi (IIB) bei Sikstas Murauskas (IVA) su Austėja Jakšyte (IIIC); „Metų draugų elitas“ – Martyna Matulaitytė, Aistė Bunikytė, Augustė Marazaitė, Meda Zabilavičiūtė, Gabija Gaudinskaitė (IIA) ir Ignas Totoraitis su Tomu Budriumi (IVD); „Metų dramatiškiausias“ – Urtė Kivišaitė (ID) ir Vytė Liaudinskaitė (IVE); „Metų sporto jėga“ – Paulius Vančys (IIB); „Metų tik niekam nesakyk“ – Gabija Rukšnytė (IIID) ir Karolis Klijūnas (IIIC); „Metų aura“ – Mantas Maskolaitis (IVD); „Metų

Eišteinai” – Benas Laurinaitis (IC), Titas Šepetis (IVA). Taip pat pagerbti mokyklos mokytojai bei darbuotojai: „Metų mokytojo“ nominaciją tarp I-II klasių pelnė istorijos mokytoja Augustė Vabalienė, o tarp III-IV klasių – fizinio ugdymo mokytojas Linas Klijūnas. „Metų darbuotojo“ nominacijos kategorijoje nugalėjo Deivida Bastienė (vyr. virėja) ir Rimantas Zokaitis (budėtojas, maloniai vadinamas Rimuku). Renginys, kaip ir kiekvienais metais, buvo užbaigtas „Geriausia mokytojo fraze“ ir nugalėtojai buvo lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja Violeta Greičiūnienė ir fizikos bei informacinių technologijų mokytojas Algirdas Kazinevičius su frazėmis „Darbas toks“ bei „Listen to me“.

Pakalbinome keletą nominantų.

„Metų draugų elitas“

(Martyna Matulaitytė, Aistė Bunikytė, Augustė Marazaitė, Meda Zabilavičiūtė, Gabija Gaudinskaitė, IIA)

Kokios vertybės jūsų, kaip draugių, kompanijoje labiausiai vertinamos? Kaip apibūdintumėt savo grupelę?

Draugių kompanijoje labiausiai vertiname pasitikėjimą ir nieko neslėpimą viena nuo kitos bei atvirumą ir palaikymą.

Nors ir mūsų grupelė nėra maža, vis tiek esame visos artimos ir gerai pažįstame viena kitą.

„Metų kibirkštis“

(Giedrius Karčiauskas, IIID)

Kas Tave užžiebia, kas motyvuoja kiekvienai dienai? Ar susiduri su sunkumais visada „būdamas veiksmė“?

Mane labiausiai užžiebia ir motyvuoja mano geriausi draugai, į kuriuos galiu kreiptis, kai reikia pagalbos, taip pat ir kai kurie mokyklos mokytojai, su kuriais gerai sutariu.

Su sunkumais susiduriu ganėtinai dažnai, nes ne visur spėju, bet dažniausiai, kai skubu, tai išvis užmirštu, kad reikia padaryti tą ir tą.

„Metų mokytojas“

(Linas Klijūnas, fizinis ugdymas)

Kaip galvojate, kuo išsiskiriate iš kitų mokytojų? Kas palengvina darbą dirbant su mokiniais?

Visada stengiuosi su mokiniais kurti draugišką ir pagarbią atmosferą. Man svarbu ne tik fiziniai rezultatai, bet ir tai, kaip mokiniai jaučiasi pamokose – kad jie nebijotų bandyti, klysti ir judėti savo tempu. Darbą palengvina atviras bendravimas, aiškios taisyklės ir pozityvus požiūris, kuris motyvuoja mokinius įsitraukti ir aktyviai dalyvauti fizinio ugdymo veiklose.

„Metų dramatiškiausia“

(Vytė Liaudinskaitė, IVE)

Kokios intrigos pasitaiko Tavo kasdienybėje? Kas, Tavo nuomone, Tave daro dramatiška asmenybe?

Mano kasdienybei daugiausia intrigos suteikia nauji atradimai – tai nauja daina, įdomesnis faktas ar knyga. Nėra naujiena, kad aš labai mėgstu skaityti, šiais metais pradėjau kartą per dieną perskaityti nors po vieną eilėraštį, tai reiškia, kad kiekvieną dieną aš „pamatau“ ką nors naujo ir įdomesnio.

Mane dramatiška asmenybe (bent jau mano manymu) daro tas faktas, kad aš esu labai jautrus žmogus ir nebijau parodyti savo stiprias emocijas. Tuo pačiu metu aš dažniausiai nelabai gebu suvaldyti savo vidinį balsą ir pasakau būtent tai, ką galvoju. Nebijau išsakyti ir parodyti savo jausmus. Mano nuomone, dramatiškumas nėra trūkumas, tai dažniausiai parodo žmogaus empatiją, kūrybiškumą ir gebėjimą jausti giliai ir nebijoti to parodyti.

*Parengė Jaunųjų žurnalistų būrelis narės
Aura Tirlikaitė ir Meda Sereičikaitė*

Titas Šepetis, 2025 m. rudenį vykusio Kristinos Sabaliauskaitės vardo trumpojo rašinio konkurso III vietos nugalėtojas

MANO BAISIAUSIA DISTOPIJA

Ilgiausioji laikrodžio rodyklė neįprastai nulaužtu galiuku, tarytum nevykusio prancūzų budelio kardas, švyturiuoja į visas puses – sudaužo stiklą, perpjauna akies kapiliarą. Visgi tylos nebus net pabirus duženoms: didaktiškas visažinio eksperto balsas per radiją (jo išjungti nevalia, net neįmanoma) skelbia, kad mokiniai pavargsta dėl pernelyg ilgų atostogų. O aš, vos per vieną vakarą sugebėjęs išmokyti visą pasaulio istoriją nuo Šimtamečio iki pasaulinių karų, svajoju atsidurti burgundų rankose, išgirsti kaltinimus erezija, ne tų drabužių vilkėjimu; suragėjusiomis pėdomis palytėti žabų krūvelę, uosti savo svilėsius... Ak, pasakykite dabar man, kas buvo tas nežinomas budelis Rouene! Žinau tik vieną „prižiurną“ – susirietę vilnos siūleliai slysta dryžuotu, purvinai balvu audiniu, kaklas – ašočio viršūnė, žandikauliai sukasi lyg fabriko mašina, prarijusi Viktorijos epochos darbininkę: „Ar tavęs tėvai nemokė, kad sutikus žmogų reikia sveikintis?!“

Vamzdynų koriu iš Mokslo, Šviesos ir Tiesos departamento atsikrėdo pačios šalčiausios žinios apie naujakalbę: pakartotos senos tiesos dėl vengtinų metaforų – tai nieko nebenustebino – be to, patosiškai paskelbta, kad nuo šiol įsigalioja atvirktinė skryba – žinias pritaikyti teks vengiant taisyklingo kablelių, brūkšnių, dvitaškių vartojimo. Panegiriškas eksperto balsas iš grotuvo šlovina sprendimą: inovatyvu, suomiška, kognityvu. Jau praėjo du mėnesiai nuo mano pirmo sąmoningo ir individualaus, ne kolektyvinės dvasios lemto sprendimo sudėginti paskutinę šio teatro teatre kaukę ir gyventi laisvai. O visgi aš ploju ir žinau, kad grįždamas namo užsuksiu į knygyną, aprėkęs pardavėją, jog neturi atnaujintų naujakalbės rekomendacijų, pasiimsiu Kamio „Svetimą“ ir Malvajijos vyno raudonumo rašalu koreguosiu skrybą. „Index liborum prohibitorum“ kol kas nėra – greičiausiai jo ir nesulauksime. Samdyti literatūrologai, ypač ruošiantys perdirtą informaciją mokiniams, turi darbo: Liudas Vasaris puikus tik todėl, kad ilgai svarsto, nesiryžta ir abejoja – trečioji romano dalis mokyklų bibliotekoms priklausiančiuose egzemplioriuose išpjauta siuvėjo rėžtuku; Slunknia kelia grėsmę visuomenei, nes yra individualistas; Faustas gerbtinas, kadangi pa(r)siduoda aukštesnei jėgai – dėstant rezignacinį nuolankumą veržimasis užtinkuotas kaip senas šaltinis, audra paslėpta pudelio kailyje. Be to, aš žinau, kad ir vėl septynias valandas per savaitę, tris šimtus šešiasdešimt penkias per metus sėdėsiu tarp dviejų lakuotų lentelių – lyg Vermerio paveikslu perlas prieš tūkstantmetį geldelėje – rašysiu arcsin, $f(x)$ bei $p(x)$. Galbūt sutrupinsiu tą geldelę kaip jūreivis, tokių matėš kelis tūkstančius, galbūt klyksiu, bet iš tikrųjų nieko nedarysiu – kaip ir visi kiti (net drąsiausieji) – galiausiai pradėsiu kalbėtis su skaičiuotuvu. Nevykusiai atrėžtais marlės gabalais bandau – neva dėl įstojimo, dėl diplomo, ateities – dangstyti gėdingą nekresančią žaizdą. Deja, priežastys visai kitos – jos dar profaniškesnės.

Sietynas – gotikinėmis vertikalemis raižytas bronzinis stalaktitas, auksiniais vėjo vargonais nutįstantis iki pat pliko parketo, kurį seniau puošė nuolat kulniukų mindoma raudona ir mėlyna kiliminė danga – vienų buvo pavadintas nevykusia gamtos parodija, kitų apkaltintas pretenzingomis patyčiomis iš nepriteklaus. Socialiniuose tinkluose tris savaites smėžavo kritika šiai „urvinių spingsulei“, „asketizmo ir stiliaus pajutimo priekaištui“. Tikslas pasiektas – dabar kasdieninius privalomus asmenybės ugdymo užsiėmimus didžiojoje auditorijoje apšviečia dviejų netvirtų tarakono ūsų prilaikomi Antarktikos baltumo operacinės ledai, perskirti langeliais. Vis dažniau pradėdavo svajoti, jog siūlus kas nors nukirptų, o langelių briaunos perskeltų mano skalpa. Šiandien kvietinė lektorė vieninteliu gyvu veidu visoje salėje aiškina apie naująją skrybą plačiau: brūkšniataškis bus dedamas norint apibūdinti šlykščių praeities laikų ir dabarties kontrastą, o įprasti taškai išvis panaikinami, nes ribų juk nebėra. Paskui dar bus privaloma paskaita apie socialinio teisingumo

atspindžius Jano Mateikos paveiksluose. Bet jos aš nebegirdėsiu – maudysiuosi aplodismentuose, padėkos raštuose. Juk tuoj pat pristatysiu gerbtinai ekspertei koreguotą Kamio leidimą, penkių naktų darbą. Ir stulbinamai puikiai pavyko – deja, nežinojau, kad jau paskutinįkart mane džiugina patapšnojimai per petį, šabloniški ditirambai. Net tą popietę, dar nesuvokęs visko iki galo, į gyvenimą žvelgiu ironiškai – auditorijoje vis aidi šnabždesiai, juokas. Eidamas savo įprastu keliu nakturiu pasukti į šoną: akies mirksnis bei trys monetos valytojai, ir sietynas mano – pavojingas, bet pažadinęs žingsnis.

„Aš pasveikau tik susirgęs“ – primityviai oksimoroniška tezę, deja, puikiai apibūdinanti mano ilgokai trukusios savistabos išvadas. Tik vėlyvą vakarą pajutęs it šešėlis nuolatinu palydovu tapusį, bet vis stiprėjančią galvos svaigulį, virškinimo organus į dideles dalis kapojantį pykinimą ir ryte likęs namuose (žinoma, pranešęs visiems, kam esu įpareigotas, žinoma, pasirašęs šūsnis dokumentų, žinoma, krūpčiodamas nuo kiekvieno durų vyrių sukulto garso laiptinėje) aš, drįstu teigti, visą vieną dieną gyvenau – kaip magnolijos, sunkiai išsisknijusios mologoje dirvoje, žiedas, pasiskubinęs išsiskleisti parą prieš baisiausias šalnas. Pirmą pusdienį it patalinę blakė buvau įsmigęs į kilimą, kitą – plaukiau į Tilžę, svečiavausi Versalio rūmuose net trimis skirtingais amžiais. Pirštų galiukai, galva, gerklė prisipildė krauju, stuburo linija ištiesėjo be įtvoro – ir tikrai – bent jau ne šįsyk – mane išgydė ne jonažolių kartumas, ne čiobrelis viduržemiškas skonis. Vieninteliama, spėčiau, visoje mano gatvėje mechaniniam laikrodžiui išmušus dvylika, gana nesėkmingai bandydamas pritvirtinti sietyną prie lubų – net jį pakabinus dauguma aukso varveklių driekėsi žeme – aš supratau, kad tikrai ne veltui dingti leidžiama vos dienai, daugiausiai, tik tikrai sunkiai susirgus, trims – niekas nežino, kas nutiktų praleidus daugiau dienų, mat niekas to nė nedrįso pabandyti.

Centrinis departamento įėjimas kaustytas geležinėmis kniedėmis kaip koks praeito šimtmečio tiltas, neatidžiai ir grublėtai užteptas elektriniu mėliu bei neįprastai žemas – norėdamas įeiti, nugarą turiu suraityti klaustuko forma. Tuomet aš vėl išdidžiai išsitiesiu – juk žinau, kad visuose įstatymuose įtvirtintos pasirinkimo, atsisakymo teisės – svarbiausia turėti pilnametystės liudijimą, kurį gavau jau prieš mėnesį ir kuris paslėptas po trimis apsauginiais popieriais sluoksniais dabar glamžomas mano kišenėje. Sudėtinga pasirašyti irzlaus, nuolat bambančio aparato atspausdintus popierius: perskaičius kiekvieną puslapį tenka bent po tris kartus palenkus galvą, primerkus akis, kartais net kaire ranka suspaudžiant dešiniojos riešą smailiu vos veikiančio rašiklio galiuku vingiuoti gana klampiu popieriumi. Vėliau, priešingai nei kiti laukiantieji, žalio antspaudo negavau, o po poros valandų priėjęs prie vieno iš kabinetų po sekundės jame atsidūriau prievarta šešioms tvirtoms rankoms mane įtraukus pro dar mažesnes duris. Akys užrištos sintetiniu, graužiančiu raiščiu, aplink mane – trys balsai: dešinę ausį smagė kontraltas, klausinėjantis, kaip drįsau praleisti visą dieną namuose, nors jaučiausi gerai; kairę – vyriškas, iš pradžių sakinius, paskui žodžius kapojantis ir aiškinantis, kad turiu galimybę, bet neturiu teisės atsisakyti mokytis; o užnugarį nepažįstamas, niekada negirdėtas ir į nieką nepanašus tembras, tonas, vis raginantis kalbėti, atsakyti. Galbūt po trijų parų, o galbūt dar tos pačios dienos vakarą suglamžytu, viską tarsi pro tankią plėvelę reginčiu veidu parėjęs namo aš supratau, kad čia būta svetimų: nė viena spintelė neatidaryta, nė dulkelė nepajudinta, tik aukso, bronzos, žalvario šukės, pusiau ar net į tris dalis perskelti arkų, kryžių ornamentai. Ir aš maštau: gal tikrai atostogų per daug – vientisiau, tikriau gyventume, jei niekada nei atostogautume, nei sirgtume. Visgi vos iš kaimynų išprašytas lituoklis jau įjungtas – bronzas šliejama prie aukso, dvi perskeltos kryžiaus dalys vėl susijungia ir įžiebama šviesą man nuo akių visus raiščius nuplėšia Grožis.

PLAČIAU:

<https://www.lrt.lt/naujienos/kultura/12/2757109/paskelbti-rasytojos-kristinos-sabaliauskaites-trumpojo-rasinio-konkurso-nugaletojai?srsltid=AfmBOooQ5q9QhU9eX6152dCUeXTtUz1t2JATIGOoyHIRCMB81QJOhN5R>

RYTIS GURKLYS – AUTOMOBILIŲ SPORTO PAŽIBA

Automobilių sportas mano gyvenime atsirado labai natūraliai – nuo pat mažens važiuodavau su tėčiu į lenktynes ir stebėdavau, kaip sportininkai kovoja trasoje. Būtent tada pradėjo formotis mano meilė greičiui ir varžybų dvasiai. Tėtis pats yra automobilių sporto entuziastas, todėl ši aistra neliko tik žodžiais – ji virto realiu veiksmu.

Į automobilių sportą įsitraukiau jaunas – pradėjau dalyvauti autokroso ir ralio kroso varžybose dar vaikystėje. Iš karto sėdau į rimtesnį automobilį, o ne į paprastą kartingą: vairavau „Toyota Yaris“, paruoštą „Junior 1000“ klasei. Nuo pat pirmųjų startų pavyko pasiekti gerų rezultatų – podiumo vietų, o bėgant laikui tapau „Junior 1000“ klasės autokroso čempionu Lietuvoje bei užėmiau antrą vietą ralio kroso taurėje.

Mano perspektyvumas šiame sporte greitai tapo pastebimas – Lietuvos automobilių sporto federacija suteikė išimtį, leidusią man startuoti „Super 1600“ klasėje, kur paprastai varžosi kur kas vyresni sportininkai. Tuo metu mūsų komandoje jau laukė „Škoda Fabia R5“ automobilis, kuris buvo pritaikytas ralio krosui ir tapo mano pagrindine varžybų mašina.

Jau pirmaisiais „Super 1600“ sezono važiavimais parodžiau, kad galiu konkuruoti su stipriais ir labiau patyrusiais vairuotojais – trasoje demonstruodavau greitį ir charakterį. Keliavau ne tik Lietuvos trasomis – dalyvavau varžybose ir Latvijoje bei Šiaurės Europos zonos čempionatuose, kur mano pasirodymai taip pat sulaukė pagyrų.

Netrukus mano sportinė karjera įgavo dar didesnę pagreitį. Vienas iš reikšmingiausių etapų buvo tada, kai Europos ralio kroso čempionato etape Turkijoje tapau etapo nugalėtoju ir užsitikrinau žemyno vicečempiono titulą – tapau žinomas tarptautiniame lygmenyje.

Grįžęs į Baltijos varžybas, vien per vieną sezoną sugebėjau laimėti Lietuvos ir Latvijos ralio kroso čempiono titulą „Super 1600“ klasėje, o tai – mano didelė pergalė ir puikus įvertinimas už nuoseklų darbą trasoje.

Šiandien jau esu lenktynininkas, kuris varžosi aukščiausioje ralio kroso lygoje, rungtyniaudamas su profesionaliais daugelyje Europos šalių.

Nors kelias nebuvo lengvas – teko mokytis, tobulėti, susidurti su techniniais iššūkiais ir varžovų spaudimu – kiekviena pamoka priartino mane prie svajonės. Mano tikslas visada buvo aiškus: ne tik dalyvauti lenktynėse, bet ir būti konkurencingam, žūtbut siekti pergalių ir reprezentuoti savo šalį bei komandą tarptautinėje arenoje.

*Parengė Jaunųjų žurnalistų būrelio narės
Viltė Ušinskaitė ir Rugilė Mačytė*

NAUJOS ERDVĖS GIMNAZIJOJE

Gimnazija vasaros metu žengė dar vieną žingsnį pažangesnio mokymosi link! Įgyvendinant projektą „Tūkstantmečio mokyklos II“ mokykloje atsirado dvi naujos ir modernios erdvės: gamtos mokslų laboratorija ir FabLab inžinerinės dirbtuvės. Tai suteikia mokiniams daugiau galimybių dirbti su šiuolaikinėmis technologijomis, pavyzdžiui, elektromagnetų konstravimas FabLab dirbtuvėse – yra daugiau praktinio mokymosi, kuris nėra vien iš vadovėlių.

Chemijos mokytoja Loreta Aniulienė apie gamtos laboratoriją

Ar mokiniai yra labiau motyvuoti mokytis po laboratorijos įrengimo?

Dėl motyvacijos tiems, kurie turi tikslų ir mokslas yra prioritetas, tai ir motyvacija visada yra. Bet naujoje laboratorijoje ir mokiniams, ir mokytojams maloniau dirbti.

Kaip darbas šioje laboratorijoje keičia Jūsų vedamas pamokas?

Nors ir laboratorijos nebuvo, laboratoriniai darbai vyko ir chemijos kabinete. Įrengus laboratoriją galime jaustis tikrais tyrėjais.

Fizikos mokytoja Laima Miliuvienė apie FabLab dirbtuves

Kokias technologijas ar įrangą mokiniai gali išbandyti FabLab?

FabLab erdvėje mokiniai gali praktiškai dirbti su šiuolaikinėmis technologijomis: 3D spausdintuvas – mokiniai kuria ir spausdina savo modelius. Lazerio pjovimo staklės – leidžia tiksliai pjauti ar gravuoti įvairias medžiagas, kurti dizaino darbus. Fizikos rinkiniai skirti eksperimentams, bandymams ir dėsnių praktiniam tyrinėjimui.

Kodėl, Jūsų manymu, mokyklai šiandien svarbu turėti tokią erdvę?

FabLab erdvė mokykloje yra svarbi, nes ugdo kūrybiškumą, problemų sprendimo ir kritinį mąstymą, leidžia mokiniams mokytis per patyrimą ir praktiką, o ne vien teoriškai. Skatina atsakomybę už savo kuriamus projektus. Tai erdvė, kur mokiniai mokosi nebijoti, bandyti ir klusti.

Kaip FabLab keičia mokinių mokymosi būdą?

Mokiniai tampa aktyviais kūrėjais, o ne pasyviais klausytojais, teorinės žinios pritaikomos praktikoje. Mokiniai dirba projektiniu principu – planuoja, kuria, testuoja ir tobulina.

Parengė Jaunųjų žurnalistų būrelio narė Eva Šventoraitytė

Jurbarko Antano Giedraičio-Giedriaus gimnazijos laikraštis
Leidžia Jaunųjų žurnalistų būrelis
(vadovė Violeta Greičiūnienė)
Adresas: Vydūno g. 15, Jurbarkas
El.versija: www.jurbarkogimnazija.lt
El. paštas: rustine@jurbarkogimnazija.lt